

ΗΣΥΧΙΑ

Ἐν τῷ καλοκαίρι πού πέρασε, εἶχες τήν εὐκαιρία νά περπατήσεις σ' ἕνα δάσος, ἀκούγοντας τίς πευκοβελόνες νά τρίζουν σέ κάθε σου βῆμα καί στάθηκες γιά λίγο νά ἀπολαύσεις αὐτό τό σπάνιο στόν κόσμο μας ἀγαθό τῆς ἡσυχίας, τότε θά ἄκουσες καί ὅλους ἐκείνους τοὺς ὑπέροχους ἦχους τῆς φύσης. Τοὺς μελωδικούς διαλόγους τῶν κρυμμένων πουλιῶν, τό λεπτό ἦχο τοῦ ἀέρα, καθώς περνᾷ μέσα ἀπό τίς φυλλωσιές τῶν δέντρων καί τό θρόισμα τῶν φύλλων στό πέρασμά του, θά εἶπες ἕνα «δόξα σοι, ὁ Θεός» μέσα ἀπό τήν καρδιά σου...

Ἄν κάθισες σ' ἕνα βράχο σέ ἐρημική ἀκροθαλασσιά κι ἀφέθηκες νά κοιτάξεις τό πῆγαινε-ἔλα τῶν κυμάτων, νά κτυποῦν μέ ὀρμή στό βράχο καί νά ὑποχωροῦν βιαστικά, γιά νά ἔλθει τό ἐπόμενο κύμα κι ἄφησες νά γεμίσουν τά αὐτιά σου ἀπό ἐκεῖνο τό μονότονο, ἀλλά ποτέ κουραστικό, ἦχο τῆς θάλασσας κι ἀναγεννήθηκε στήν ψυχή σου ὁ πόθος τῆς αἰώνιας εὐτυχίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ...

Ἄν εἶχες τήν «τύχη» νά καθίσεις στή βεράντα τοῦ σπιτιοῦ σου σέ μία ὥρα τοῦ δειλινοῦ, χωρίς τί συνηθισμένη φασαρία τῆς πόλης καί τῶν ἀνθρώπων, ἀπόλαυσες τό ξεχασμένο, ἀλλά πάντα ὑπέροχο, ἡλιοβασίλεμα καί ἔνιωσες μέσα στήν ἡρεμία καί τήν ὁμορφιά τῆς δημιουργίας νά ἀνεβαίνει αὐθόρμητα ἡ προσευχή στήν καρδιά σου...

Ἴσως, συνειδητοποιήσες πόσο λείπει ἡ ἡσυχία ἀπό τή ζωή μας καί πόσα ἀγαθά χάσαμε μαζί μέ τή χαμένη ἡσυχία. Ἴσως, τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας.

Οἱ ὥρες τῆς ἡσυχίας, πού τόσο δύσκολα ἐξασφαλίζονται, εἶναι ὅμως τόσο ἀπαραίτητες γιά νά μποροῦμε νά κρατοῦμε τίς ἰσορροπίες στή ζωή μας, θά ἔπρεπε νά βροῦν μία θέση στό πρόγραμμά μας. Δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει πνευματική ζωή, ἂν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει κάποια ὥρα ἡσυχίας.

Ὁ Κύριος μέ τή ζωή καί τό παράδειγμά Του μᾶς ἔδωσε καί σ' αὐτό τό θέμα τό πρότυπο. Ἴσως, νά μὴν ἔχουμε προσέξει κάποιες ὁμορφες λεπτομέρειες στίς διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν, πού μᾶς δείχνουν τόν Κύριο νά ἀποσύρεται σέ ἔρημο τόπο, γιά νά ἐπικοινωνήσει ὡς ἄνθρωπος μέ τό Θεό.

Πρὶν ἀρχίσει τό ἔργο Του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, «ἦγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τήν ἔρημον» (Λουκ. δ', 1), γιά νά προετοιμαστεῖ γι' αὐτό τό μεγάλο ἔργο. Στό τέλος κάποιας μέρας, πού τό πλῆθος τῶν πονεμένων ἀνθρώπων συνέρρεε, φέρνοντας τοὺς ἀρρώστους του, γιά νά τοὺς θεραπεύσει ὁ Κύριος, ἀφοῦ τελείωνε τό ἔργο τῆς ἀγάπης καί διακονίας τῶν ἀνθρώπων, ἀποχωροῦσε σέ ἔρημο ἀπὸ ἀνθρώπους τόπο γιά μυστική συνομιλία μέ τόν Πατέρα. «Αὐτός δέ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις καί προσευχόμενος» (Λουκ. ε', 16). Κά-

ποτε ὅλη τή νύκτα περνοῦσε μόνος, «συνομιλώντας» μέ τό Θεό Πατέρα. «Ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ» (Λουκ. στ', 12). Ἦ καί σκωνόταν πρὶν ἀνατεῖλει ὁ ἥλιος, «πρωὶ ἐννυχα λίαν» (Μάρκ. α', 35), γιά νά προσευχηθεῖ, πρὶν οἱ ἄνθρωποι ἀρχίσουν νά ἀναζητοῦν στόν τόπο ὅπου βρισκόταν, τό μοναδικό Ἰατρό τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων.

Τήν ἴδια ἔγνοια εἶχε ὁ Κύριος καί γιά τοὺς Μαθητές Του. Ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τήν ἀποστολή πού τοὺς εἶχε ἀναθέσει, νά περιοδεύσουν σέ χωριά καί πόλεις, γιά νά κηρύξουν καί νά θεραπεύσουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἔστειλε νά ἀναπαυθοῦν καί νά ἡσυχάσουν γιά λίγο σέ ἀπομονωμένο τόπο: «Δεῦτε ὑμεῖς αὐτοὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἔρημον τόπον καὶ ἀναπαύεσθε ὀλίγον» (Μάρκ. στ', 31).

Ἡ λέξη ἔρημος ἐκφράζει τήν ἔγνοια τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀπομόνωσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Κάποιοι τήν ἐπιλέγουν ὡς τρόπο ζωῆς, ὅμως ὅλοι τήν ἔχουμε ἀνάγκη καί πρέπει νά ἐπιδιώκουμε διαλείμματα ἡσυχίας στό καθημερινό μας πρόγραμμα, ἂν θέλουμε νά ἔχουμε πνευματική ζωή.

Δυστυχῶς, οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, περισσότερο ἀπὸ ὅποιαδή-